

[Gustav Pedersen.]

939200

blandt andet kan aflæses i nedgangen på reguleringskontoen i nationalbanken og i de øvrige pengebindinger, har medvirket til betydelig sundere forhold i vort økonomiske liv end dem, vi havde for blot to år siden. Reguleringskontoen faldt fra 7,6 milliarder kr. ved krigens slutning til 4,8 milliarder i dag. I 1948 gik den ned med 500 mill. kr., i 1949 med 300 mill. kr. til dato. Og denne nedgang vil fortsætte. Dertil kommer så de særlige hensættelser på spærret konto.

Selvfølgelig har denne linie ikke kunnet holdes, uden at det tid efter anden gjorde ondt hos mange skatteydere; men også her er der grund til at understrege, at vi ikke før det valg, der gav basis for regeringen, har lovet, at genopbygningen kunne gennemføres uden ofre.

Vi kunne nok have ønsket ændringer i skattelovene med henblik på byrdernes fordeling, og vi håber, at det i den kommende samling må lykkes at komme endnu et stykke længere frem med hensyn til bedre og retfærdigere ligning; men selve summen af de byrder, der måtte lægges på skatteyderne, måtte nu engang afpasses dels efter de forpligtelser, efterkrigsårene pålagde os, dels med henblik på nødvendigheden af at levne til det erhvervs-mæssige arbejde en passende likviditet uden at gøre den så stor, at inflationsfaren bevaredes.

Det må selvsagt altid bero på et skøn, hvor stor en likviditet det er forsvarligt at opretholde i et samfund, men jeg tror ikke, at jeg med rette kan blive beskyldt for at overdrive, når jeg siger, at finansministeren har været så nær det rigtige, som det er praktisk muligt at komme, når der ved indgangen til et finansår skal regnes med så mange ubekendte størrelser, som det nu engang er tilfældet.

Vi har jo nemlig haft netop så megen pengeopsugning, at kapløbet om varerne stilnede så meget af, at konkurrencen igen begyndte at gøre sig gældende. Og pengeopsugningen fortsætter jo stadig, ikke mindst gennem Marshallhjælpen. Det er altså en uhyrlighed, når man oven i købet har villet påstå, at regeringen førte inflationspolitik. Til gengæld har der endnu været så megen likviditet, at foretagsombeden ikke blev hemmet på urimelig måde.

Regeringen har med andre ord holdt en finansiel linie, som man skulle forvente ville blive anerkendt først og fremmest i erhvervskredse, hvor det ideelle må være en så tilpas stor sum af likvide midler, at sundt

initiativ ikke spærres, medens til gengæld usund spekulation holdes nede. At en del af erhvervenes repræsentanter har kvitteret for denne sunde finanspolitik ved at lave hetz mod det, de kalder skatteplyndring, kan ikke overraske, fordi den rigtige finanspolitik altid har været klandret hårdest i kredse, hvor man burde forstå dens værdi.

Angående det forelagte finanslovsforslag er jeg enig med finansministeren i, at det vil være klogt at regne med, at det næppe bliver muligt at få overskud svarende til dem, vi har haft de sidste år.

Selvfølgelig har devalueringen igen gjort det vanskeligere at beregne både indtægter og udgifter, men det er — uanset om prisforskydningerne bliver lidt større eller mindre — ikke sandsynligt, at vi vedblivende kan holde tempoet med hensyn til afviklingen af besættelsestidens gæld.

Som allerede nævnt er det imidlertid ikke noget dårligt resultat, der er nået i det forholdsvis korte spænd af tid, der er forløbet siden besættelsen; og da der ikke i finansministerens forelæggelsestale var nogen invitation til finansielle letsindigheder, vil jeg tro, at der ikke fra rigsdagens side skulle være grund til at tvivle om fornøden agtpågivenhed overfor eventuelle svingninger i konjunkturerne.

Den tekniske reform med hensyn til reservation af et beløb til tillægsbevillingsloven tror jeg vil blive hilst med tilfredshed.

I så usikre tider med stærkt skiftende konjunkturer kan man selvsagt aldrig nå så langt, at finansloven, som efter vor praksis skal fremlægges $\frac{1}{2}$ år, før den skal vedtages, og i virkeligheden op til $1\frac{1}{2}$ år før udgifterne afholdes, giver et blot nogenlunde rigtigt billede af det kommende års samlede sum af indtægter og udgifter. Når der imidlertid er sikker viden om, at der i regnskabsåret vil melde sig uafviselige krav om bevillinger, synes jeg, det er rigtigt at have så meget som muligt af det beløb, der kan blive tale om at anvende, reserveret på selve finansloven, fremfor at få tillægsbevillingsloven til at svulme unaturligt op.

I programudtalelsen fra venstres landsmøde er der bebudet en indsats med det formål at lette skatte trykket og forenkle administrationen. Jeg regner herefter med, at venstres ordfører vil gøre nøjere rede for, på hvilken konto venstre kan anvise besparelser af en sådan størrelse, at det virkelig kan mærkes af skatteyderne, og især glæder vi os til at høre om, hvad venstre selv gjorde i den retning i sin regeringstid.

Med hensyn til det stadige krav om for-